

SECCIÓ DE SENDERS

AE TALAIA

GR-83 (Camí del Canigó)

**12a Etapa : PRATS DE MOLLÓ – COLL DEL MIRACLE – COLL DE LA REGINA
PLA GUILLEM – REFUGI DE MARIALLES – VERNET**

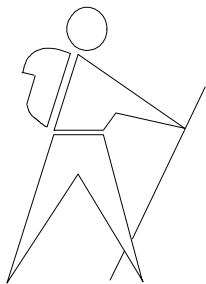
15 - 16 d'octubre de 2011

HORARI PREVIST (Dissabte 15 d'octubre de 2011)

Sortida de la Plaça de l'Estació de Vilanova i la Geltrú.	9 h
Camprodon. Visita i dinar.	12 h
Sortida cap a Molló.	16 h
Molló. Visita.	16 h 20 min
Sortida cap a Prats de Molló.	16 h 45 min
Prats de Molló. Visita.	17 h 15 min
Sortida cap a l'hotel.	19 h
Hotel.	19 h 20 min
Sopar.	20 h
Esmorzar (diumenge).	6 h

Notes Generals .-

- ** De Vilanova anirem directes a Camprodon on dinarem (cadascú pel seu compte).
- ** Després de dinar marxarem cap a Prats de Molló. Pel camí farem una breu parada per visitar l'església de Santa Cecília.
- ** A l'hotel és previst sopar a les vuit del vespre i l'endemà esmorzar a les sis del matí.
- ** Els vocals coordinadors de la sortida són **Isidre Poch i Ramon Casas**. En tot moment cal respectar les seves indicacions.

SECCIÓ DE SENDERS

AE TALAIA

GR-83 (Camí del Canigó)

**12a Etapa : PRATS DE MOLLÓ – COLL DEL MIRACLE – COLL DE LA REGINA
PLA GUILLEM – REFUGI DE MARIALLES – VERNET**

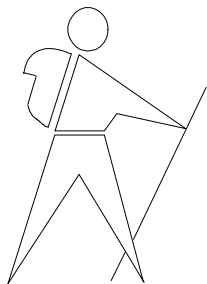
15 - 16 d'octubre de 2011

HORARI PREVIST (Diumenge 16 d'octubre de 2011)

Prats de Molló.	7 h
Coll del Miracle. Reagrupament.	8 h 30 min 8 h 40 min
Final camí de la canal. Reagrupament.	10 h 10 h 15 min
Tour du Canigou. Reagrupament.	11 h 20 min 11 h 30 min
Coll de Regina. Reagrupament.	12 h 25 min 12 h 35 min
Pla de Guillem. Reagrupament i dinar.	13 h 45 min 14 h 30 min
Refugi de Marialles. Final d'etapa. Baixada amb jeeps.	15 h 35 min
Vernet.	16 h 30 min
Sortida cap a Vilanova i la Geltrú	17 h
Vilanova i la Geltrú.	21 h

Notes.-

- ** És previst esmorzar a les sis del matí a l'hotel per poder marxar a dos quarts de set cap a Prats de Molló.
- * Dinarem pel camí; cal portar-lo a la motxilla
- ** Tingueu en compte que l'organització sempre **pot modificar aquesta previsió** d'horari en funció de com es vagi desenvolupant l'etapa (**Condicions meteorològiques**, retards o avançaments imprevistos, etc).
- ** Si us plau, sigueu puntuals, respecte els reagrupaments i vigileu que hi sigui tothom. **Mantingueu sempre contacte visual amb els que us segueixen; si cal espereu-vos.** Intenteu seguir els horaris previstos, és a dir, no correu ni aneu massa lents!
- ** **Cal respectar en tot moment la condició de "sortida en grup". Es qüestionarà la participació en futures sortides de tot aquell que mostri una conducta insolidària o contrària a les normes establertes.**

SECCIÓ DE SENDERS

AE TALAIA

GR-83 (Camí del Canigó)

**12a Etapa : PRATS DE MOLLÓ – COLL DEL MIRACLE – COLL DE LA REGINA
PLA GUILLEM – REFUGI DE MARIALLES – VERNET**

15 - 16 d'octubre de 2011

DESCRIPCIÓ DE L'ETAPA

NOTA.- Aquesta etapa no s'ha anat a preparar i per tant no en tenim una descripció pròpia. La “descripció” que hi ha a continuació és còpia literal de la que hi ha a la topoguia; tingueu en compte que els horaris són només aproximats i que potser caldrà revisar-los sobre la marxa. És per això que aquesta vegada convé que respectem més que mai els reagrupaments i que tothom procuri seguir el ritme del grup.

Horari Parcial	Horari Total	Distància (km)
0:00	0:00	0,000

Sortim de **Prats de Molló** per un portaló de la muralla que cau per damunt de l'església. Travessem un pont i agafem un corriol a la dreta.

0:20	0:20	1,000
------	------	-------

El Casot. Seguim carretera amunt.

0:05	0:25	1,200
------	------	-------

Deixem la carretera i agafem un camí a l'esquerra cap al coll del Miracle.

0:25	0:50	2,300
------	------	-------

El camí s'endinsa per dins del bosc.

0:25	1:15	3,320
------	------	-------

Creuem el còrrec del Castelló.

0:15	1:30	4,100
------	------	-------

Coll del Miracle (1.272 m). Cruïlla, el camí de l'esquerra va cap a l'oratori del Miracle. Agafem la branca de la dreta que va per una pista força ample.

0:30	2:00	5,200
------	------	-------

Compte. Hem de deixar la pista per agafar un corriol que surt cap a la dreta. Anem seguint el corriol tot vorejant una antiga canalització d'aigua; trobem rierols i murs de contenció al nostre pas.

0:50	2:50	7,000
------	------	-------

Deixem el camí del canal, i agafem un corriol que s'enlaira cap la dreta.

1:10	4:00	9,100
------	------	-------

Arribem al "Tour du Canigou"; el seguim cap a l'esquerra.

0:20	4:20	9,900
------	------	-------

Barraca dels Sequers. El camí passa per sobre de la barraca.

0:30	4:50	11,100
------	------	--------

Refugi de les Estables.

0:05	4:55	11,600
------	------	--------

Coll de la Regina (1.762 m). Agafem un corriol a la dreta vers el serrat dels Miquelets i el pla Guillem: el corriol careneja durant tot el recorregut.

1:10	6:05	15,600
------	------	--------

Refugi de pla Guillem (2.276 m). Des de molt abans d'arribar al refugi es divisa a la dreta una cabana de pastors; cal no desviar-s'hi i anar cap al refugi. Sortim del refugi vers la collada de la Roqueta (2.083 m) per una dreuera. Tirem recte avall per agafar la pista que corre paral·lela al rierol que es divisa a baix.

1:05	7:10	19,100
------	------	--------

Refugi de Marialles (1.718 m). Esplèndid refugi amb capacitat per a unes 50 places, molt ben condicionat. Molt a prop n'hi ha un de lliure.

CAMPRODON

El terme municipal de Camprodon havia estat un dels més reduïts (0,7 km²) del territori català, i es trobava envoltat totalment pel gran terme de Freixenet de Camprodon i pel de Llanars. Però el 1965 hom li annexà el municipi de Freixenet, amb 53,2 km² i li agregà un petit sector (0,3 km²) del de Llanars (l'avinguda de Maristany i poca cosa més); i el 1969 li fou annexat encara el municipi de Beget, de la comarca de la Garrotxa, amb 49,0 km² i es convertí, així, en el segon municipi més gran del Ripollès (103,37 km²).

Limita pel N amb Molló, a l'E amb Prats de Molló, la Menera (Vallespir) i Montagut de Fluvià (Garrotxa), al S amb la Vall de Bianya (Garrotxa), Sant Pau de Segúries i una petita part amb Sant Joan de les Abadesses i amb Ogassa i a l'W amb Llanars.

Aquest nou i extens terme abasta actualment des de l'extrem oriental de la Serra Cavallera fins a Montfalgars, sobre el coll d'Ares (a la línia de crestes dels Pirineus axials, fins al mateix puig de Comanegra, a 1.558 m d'altitud, que és el cim dominant i el més vistós d'aquesta part de l'Alta Garrotxa, i des de la serra de Bestraça al puig Moscós (a la serra de Fembra Morta).

Gairebé la meitat del terme municipal pertany geogràficament i històricament a les terres de l'Alta Garrotxa (el sector de l'antic municipi de Beget i també l'apèndix de Bolòs). Però des d'un punt de vista humà (comercial, cultural, mèdic, etc.) aquestes terres sempre han tingut amb la Vall de Camprodon, segurament per raons històriques, més facilitats d'accés i la influència del seu mercat local.

La vila de Camprodon (2.058 h el 2005), capital de la vall homònima, es troba a 947 m d'altitud, a la confluència del Ter i el Ritort, i forma tres braços, el més antic dels quals a la dreta del Ritort, que es formà al voltant del monestir de Sant Pere de Camprodon a partir del segle X, i els altres dos principalment a l'esquerra del Ter, abans i després de la seva confluència amb el Ritort.

El conjunt monumental és notable; el principal edifici és l'església de l'antic monestir benedictí de Sant Pere, descrit més avall, i prop seu s'alça l'església de Santa Maria, notable edifici gòtic iniciat al segle XIV, que guarda les relíquies de sant Patllari (venerades tradicionalment al monestir), patró de la vila, quatre capitells probablement de la portalada de la primitiva església romànica de Santa Maria (desapareguda), i altres records de la seva tradició religiosa. Davant d'aquestes antigues esglésies hi ha una espaiosa plaça, en la qual es trobà situat l'hospital i on un monòlit recorda la nai-

xença (d'altra banda accidental) a la vila, l'any 1860, del gran compositor Isaac Albéniz. Un llarg carrer, de cases antigues, paral·lel al Ritort, porta a l'extrem de la Vila de Dalt, sota el puig de les Relíquies, lloc on s'inicien els altres dos braços de la Y que forma la població.

El sector meridional, ja sobre el Ter, s'inicia amb el característic Pont Nou, la silueta del qual és un dels símbols de la vila; té un gran arc sobre el riu i un altre de petit que dona pas al carrer de Sant Roc. Aquest pont, de doble pendent, constituïa un accés a la vila murada per l'anomenada Porta de Cerdanya. La seva construcció s'atribueix al segle XIV. Aquest sector correspon a la Vila de Baix, formada en època medieval i voltada de muralles, de les quals hi ha restes. Hi ha una plaça amb l'antiga església gòtica del convent dels carmelitans, erigida a partir del 1352, l'antiga Casa Ribes, un casal gòtic molt deteriorat però encara imposant, i la casa de la vila, casal de pedra també de línies gòtiques, amb un escut sobre la façana (l'interior és totalment renovat). Domina aquest sector el puig de les Relíquies, on hi hagué el castell (1196-1698) i l'església de Sant Nicolau, en la qual s'establí un hospici o hospital, regit per canongesses augustinianes, fins el 1581; l'església desaparegué també el 1698, quan fou volada junt amb el castell per les forces del duc de Vilafermosa. Fa uns anys fou aterrada la moderna capella del Sagrat Cor, que hom havia construït a la part occidental de l'antic emplaçament del castell.

Un pont uneix el nucli medieval amb els sectors més antic i més modern; aquest, vers la carretera que va a Llanars, passant pel sector d'expansió, es formà per la funció de lloc de residència i estiu que adquirí la vila des de la fi del segle XIX. El passeig de Maristany projectat i iniciat a la fi del primer quart del segle XX, centra aquest sector, ornat amb notables torres i xalets i ben urbanitzat i enjardinat. Entre les residències més destacades hi ha la possessió dita Vora el Ter, amb una petita església i un claustre traslladats des de San Esteban de Gormaz (Sòria), on s'adossaren noves edificacions que allotjaren, entre d'altres peces de museu, notables col·leccions de ceràmica.

El monestir de Sant Pere de Camprodon

L'església del monestir de Sant Pere de Camprodon fou edificada a l'antiga vall de Llandrius, entorn del 904, any que fou consagrada pel bisbe Servusdei de Girona; des de bon principi rebé el nom de Camp-rodó, que probablement era el del predi on s'erigí el temple. Fou consagrada com a parròquia de les vil·les o masies de Taulat, Puigfrancor, Magrià, Freixenet, Porreres, Segurioles, Creixenturri i Paradella (algunes de les quals subsisteixen com a masos, i altres més tard parròquies independents).

Vers el 948 o el 950 el comte Guifré de Besalú establí en aquesta església (situada en un dels extrems del seu comtat) el monestir benedictí, que tingué un paper preponderant en la primitiva història de Camprodon. Segons la tradició, el monestir fou iniciat per monjos vinguts del cenobi de Ripoll i presidits per l'abat Jaufred, i fou dotat pel comte i altres magnats amb importants béns, entre

els quals la parròquia de Sant Cristòfol de Creixenturri, Puigfrancor amb els seus termes i altres alous esparsos pel comtat de Besalú, el Vallespir i el Conflent, com consta en el diploma del rei dels francs Lluís IV d'Ultramar, que el 952 confirmà les dotacions i els privilegis del monestir.

Tot seguit el monestir conegué una forta expansió religiosa i patrimonial i esdevingué el tercer gran cenobi ripollès, després de Ripoll i Sant Joan de les Abadesses. Una butlla del papa Benet VIII del 1017 ja dóna una llarga llista de béns, entre els quals l'església de Santa Maria, nova parròquia dels habitants entorn del monestir, i d'altres a Llanars, Vilallonga, Beget, Bolòs, Albet, la Vall de Bianya, Pruneres, Tortellà, Argelaguer, Montagut, Romanyà, Pi i Saorra de Conflent, Llo de Cerdanya, Palaldà i Vernet del Vallespir, Peralada, etc., a més de molins, drets de pesca i pastura, i fargues. El nombre de comunitaris passà dels 17 inicials a 25 al principi del segle XII.

El 1078 fou unit a l'abadia de Moissac, filial directa de Cluny, i els seus visitadors imposaren els costums i la disciplina cluniacencs, però a la llarga aquesta subjecció es féu gravosa i el monestir lluità per deslliurar-se'n des del principi del segle XV, cosa que aconseguí el 1461, quan la comunitat només tenia 12 monjos. El 1592 el papa li uní els priorats de Santa Maria de Ridaura i de Sant Joan les Fonts, cases sense cap empenta renovadora. El 1835, al moment de l'exclaustració, només tenia 5 monjos i l'abat.

De l'antic monestir resta només l'església romànica, erigida a mitjan segle XII i consagrada el 1169, dins uns models d'austeritat d'influència cistercenca. Té una planta de creu llatina amb cinc absis quadrats, el més gran dels quals de la mateixa amplada de la nau, i els dos de cada costat oberts als braços del transsepte; la volta és d'arc apuntat, reforçada per arcs torals, i sobre el creuer s'alça una cúpula, revestida exteriorment d'una llanterna octagonal, que fa de base al campanar, de dos pisos, amb elegants obertures en cada pis.

Abandonat del 1835 al 1896 (la residència monacal es destinà a col·legi de monges i s'hi traslladà l'hospital), aquest darrer any els arquitectes Elies Rogent i Francesc de P. del Villar feren un pla de restauració, i se'n consolidà alguna part, a càrrec de l'arquitecte Antoni Serrallach, però l'obra total i definitiva de restauració fou duta a terme per l'arquitecte Jeroni Martorell l'any 1932.

MOLLÓ

El poble de Molló (174 h el 2005) es troba al sector meridional del terme municipal del mateix nom, a la dreta del Ritort, prop de la carretera C-38. El lloc és esmentat des del 936 (Mollione, més tard Mullione, Moion, Moyone o Moyono), i des de l'origen pertanyia al bisbat de Girona i era de possessió comtal. El monestir de Ripoll, però, hi rebé importants dominis, i els seus abats obtingueren la soberania total sobre el lloc el 1141 i la possessió de la parròquia i dels seus drets a partir del 1144.

Enlairat en un carenar, entre el Ritort i el clot de la Font, Molló té a la seva entrada una capella, dedicada a sant Sebastià, amb un petit campanar de torre al costat. Una placeta i una sèrie de carrerons porten a l'església parroquial de Santa Cecília, notable fita de la ruta del romànic pirinenc, una mica separada del nucli urbà. L'església, romànica, fou bastida avançat el segle XII amb pedres ben tallades i una gran austeritat; la volta és un xic apuntada, i l'absis molt desenvolupat; l'interior del presbiteri té un fris ornamental de mènsules i uns dentats que trenquen la seva gran verticalitat. Dues capelles poc fondes marquen un inici de creuer, que es manifesta a l'exterior amb un mur més sortint que el de la nau. És especialment remarcable la portada, a migdia de la nau, sense escultura, amb alguns arcs en degradació i unes arcuacions sota un fris esculpit i petites mènsules sobre dents de serra, tot en un mur més sobresortint i sota un petit ràfec en terrat.

S'han perdut les ferramentes que ornaven la porta (resta només el gran forrellat, que figura una serp), a més dels retaules. Es destaca l'esvelt campanar, de quatre pisos (restaurat en la part superior el 1952), amb la base embeguda en els murs de l'església, iniciat el segle XI; presenta un bonic joc de lesenes i arcuacions llombardes que marquen els diferents pisos, i hi ha dues finestres rodones bessones o ulls de bou al cim, sota la teulada.

PRATS DE MOLLÓ

Prats de Molló és un municipi del Vallespir, que comprèn la capçalera de la comarca, l'alta vall del Tec, des de roca Colom (2.507 m), sota la qual hi ha les fonts del Tec, fins a l'engorjat del balç de l'Ase, poc abans del poble del Tec.

Des del massís del Canigó, que accidenta el sector septentrional del terme, fins a roca Colom, una línia de crestes el separa del Conflent; hi destaquen: els pics de Tretzevents (2.731 m), de Bacivers o Bassibés (2.680 m), de Rojà (2.724 m) i de Sethomes (2.661 m), el coll de Bocacerç (2.281 m), el pla Guillem (2.301 m), la collada del Vent (2.229 m), el puig de la collada Verda (2.403 m), el llarg cordal de les Esquerdes de Rojà (2.316 m) i el pic de la Mort de l'Escolà (2.463 m).

La carena que limita, al S, amb la vall de Camprodon és, a l'E del pic de Costabona (2.465 m), molt més franquejable a través del coll de Siern (1.629 m), coll Pregon (1.530 m), collada de Prats (1.596 m) i, sobretot, coll d'Ares (1.513 m), per on passa la carretera interestatal de Camprodon a Prats de Molló i on hi ha les restes de l'antic hospital del Colldares. Més a l'E d'aquest coll i de Montfalgars

(1.610 m), el coll de Vernadell (1.369 m), vora el despoblat de Vernadell, comunica la vall de Miralles (antic poble l'església del qual és l'actual santuari del Coral), tributària del riu de la Menera, amb Rocabruna i Beget, a l'alta Garrotxa.

Diverses valls aflueixen a la del Tec: per la dreta, la de la Canadella o del Canadell, a la mateixa vila de Prats, i, per l'esquerra, les d'Agrefull, de la Persigola, de la Figuera (on hi ha el veïnat d'en Coma) i un petit sector de la part alta de la Comalada. A la mateixa vall del Tec, aigua amunt de la vila, hi ha els ravals de la Clapera, la Boixeda i el Burgat, els pobles de Sant Salvador (o els Hostalets) i de la Presta (amb l'important establiment balneari i el veïnat de la Farga); aigua avall, hi ha el raval del Roser (amb l'església del 1561) i l'antiga església parroquial de Sant Martí de Vilaplana.

Des de la seva carta de poblament atorgada per Jaume I el 22 d'octubre de 1245, la vila és emplaçada a l'esquerra del Tec, enfront de la vall de la Canadella, en un indret dominat per diverses fortificacions: al SW, la vella torre d'en Mir; al S, les restes del castell de Perella; al N, damunt mateix del nucli urbà (amb el qual l'uneix un pas subterrani), l'antiga torre i després fort de la Guàrdia.

Aquest fort (1677-82) i les noves muralles (1683) que encara envolten la vila són obra de Vauban; foren bastits amb motiu de la nova situació fronterera després del tractat dels Pirineus (1659). Les anteriors muralles, refetes el 1345, el 1389 i després del terratrèmol del 1428, foren enderrocades el 1670 pels "angelets" de Josep Bosc de la Trinxeria, revoltats contra el nou domini francès i que arribaren a controlar l'alt Vallespir fins a Ceret. La porta d'Espanya i el pont de Santa Llúcia sobre el Tec han estat declarats monuments històrics.

L'església parroquial (Santa Justa i Santa Rufina) és a la vila alta; no es conserva cap vestigi de la primitiva, consagrada al s. X, bastida pels benedictins d'Arles, que posseïen el territori des del començament del s. IX. Del temple acabat el 1245, resta el campanar quadrat, en gran part romànic, que fou incorporat a les muralles; la nau, gòtica, és de 1649-81. Conserva un interessant orgue (1724) de Salvador Quintà i Pasqual Cervelló i un grup de retaules barrocs, com el major de Josep Sunyer (1693).

Dins la vila baixa hi ha la capella de Santa Justa. L'actual casa de la vila (l'organització del consolat és del 1321) és obra de 1613-14 i es troba a la vila alta. A la placeta del Rei s'alçava, fins al s. XIX, el palau dels comtes de Besalú, als quals pertangué des del 1036. Al carrer dels Mercaders, en canvi, l'anomenada Casa del rei d'Aragó no és més que l'antiga casa gremial dels paraires. Prats de Molló fou, durant vint anys, final d'una línia de ferrocarril que l'unia a Perpinyà. Dels fets d'armes que hi han esdevingut per la seva condició fronterera actual, es destaquen els fets de Prats de Molló del 1926.

Els fets de Prats de Molló

Amb aquest nom es recorden els fets relacionats amb la invasió frustrada de la Garrotxa des de territori de l'Estat francès per un grup de militants d'Estat Català, preparada i dirigida per Francesc Macià; s'esdevingueren els primers dies de novembre de 1926.

El pla comportava la penetració de dues columnes -una procedent de Sant Llorenç de Cerdans; l'altra, del coll d'Ares, a les quals havien d'incorporar-se militants de l'interior- que havien de convergir sobre Olot i ocupar-la, per tal de proclamar-hi la República Catalana. Macià, que havia llançat (1925) l'Emprèstit Pau Claris, destinat a subvencionar l'operació, reuní armament per a uns 400 homes -ell n'havia prevists 500-.

Com que eren rars els catalans que tenien instrucció militar, es posà d'acord amb italians antifeixistes exiliats que haguessin fet la guerra, per tal que fessin d'instructors. Un d'aquests -Ricciotto Garibaldi-, agent secret del govern de Mussolini, denuncià la conjuració a la policia francesa. Aquesta detingué a Estagell els grups que procedents de París i de Tolosa es dirigien a la frontera -on eren amagades les armes- i també els conjurats de Perpinyà i Macià i el seu estat major (4 de novembre), aquests a la vil·la Denise de Prats de Molló. En total, poc més d'un centenar d'homes, 18 dels quals eren italians.

Els simples soldats foren expulsats de França; els caps (disset), amb Macià al davant, que cuità a declarar-se únic responsable, foren processats i jutjats a París. Les penes es reduïren a expulsió i multes. El procés tingué molt de ressò i féu conèixer arreu d'Europa el problema de Catalunya i Macià. Els lloctinents de Macià foren Josep Bordas de la Cuesta per a les qüestions polítiques, Josep Carner-Ribalta i Ventura Gassol per a les de propaganda, Josep Rovira, Martí Vilanova, els germans Morella, Joaquim Carrió, Roc Boronat i Ferran Arqués per a les militars. A l'interior, els caps de la conjura eren Jaume Aiguader i Amadeu Bernadó.

VERNET

Municipi del Conflent, al sector septentrional del massís del Canigó, que comprèn la part mitjana de la vall de Cadí (entre els termes de Castell de Vernet i de Cornellà de Conflent) i la major part de la vall del riu de Sant Vicenç (on hi ha l'església de Sant Vicenç de Campllong), dominada per la pica del Canigó (2784 m alt).

El poble (680 m alt) és situat a la dreta del riu de Cadí, el nucli antic bastit en esglaons als vessants d'un turó, coronat per una torre de l'antic castell de Vernet (existent ja al s XII, desmantellat el 1654 per les tropes franceses del príncep de Conti) i per l'església parroquial (Sant Sadurní, antigament Santa Maria), obra d'origen romànic, que conserva el cadirat de Sant Martí del Canigó, del s XV, i un retaule pintat del mateix segle. La població cresqué sota el turó, vora el riu. El lloc és esmentat ja el 863.

Els banys de Vernet pertanyien, almenys des del 1186, al monestir de Sant Martí del Canigó; el 1377 foren construïts nous edificis a l'esquerra del riu. Al començament del s XVIII un incendi destruí l'establiment, que fou adquirit al monestir del Canigó, el 1788, pel doctor Barrera, de Perpinyà; el 1834 fou comprat per dos antics comandants francesos de la guarnició de Vilafranca de Conflent, que hi bastiren l'establiment conegut després per les Termes dels Comandants (on el 1846 residí el virrei d'Egipte, Ibrāhīm Baixà). A la dreta del riu, prop d'unes fonts d'aigües sulfuroses, foren fundades el 1832 les Termes Mercader.

Des del 1880 esdevingué una moderna estació balneària (per a tractar-hi el reumatisme i les malalties de la gola), amb diversos hotels, un casino, un parc i nombroses vil·les (seguint una urbanització inspirada en el carrer de les Nacions de l'Exposició Universal del 1878). Fins a la Primera Guerra Mundial fou un lloc molt freqüentat; hi sojornaren militars, aristòcrates i escriptors de tot Europa, especialment anglesos (Rudyard Kipling, la reina mare d'Anglaterra, princesa de Battenberg, etc). El 1940 un aiguat destruí una tercera part del balneari. Després de la Segona Guerra Mundial, es refeu a poc a poc, fins a esdevenir un centre d'estiueig on resideixen nombroses famílies de militars.

BIBLIOGRAFIA

- ** Topoguaia del GR-83 (Mataró – Canigó – Prada de Conflent)
Editorial Prames. Saragossa (2006).
- ** Massif du Canigou. Carte de Randonnée 2349 ET.
Institut Geographique National
<http://www.ign.fr/>
- ** Enciclopèdia Catalana
<http://www.enciclopedia-catalana.com/ca/index.htm>
- ** Google Earth

Agustí Poch, octubre 2011

